

Hetta er ein samrøða, ið blaðið "Politiken" hevði við hesi fyra føroysku skúlabørn sama dagin, sum tey fóru heim til Føroya um kvøldið við Tjaldrinum. Børnini eru Selma Jacobsen úr Leirvík, Turid Tausen av Eiði, Oda Gård-Hansen og Poul Eide, bæði úr Havn.

Politiken byrjar samrøðuna soleiðis:

"Tey føroysku skúlabørnini fara heim aftur til Føroya í dag við Tjaldrinum við nógvum góðum minnum um alt tað, ið teimum hevur verið fyri á ferðini í Danmark, men best av øllum var Sirkus. Tey komu niður higar í vøkrum, føroyskum klæðum, og Keypmannahavn tók tey til sín við opnum ørnum. Tá ið tey jóansøkukvøld fóru inn í radið av danskum skúlabørnum á Bellahøj, vóru lógvabrestiririr nógvir og harðir. Tann vakri búin hjá gentunum og tann reyða føroyska hugvan hjá dreingjunum gjørdi hesa skráðgongu við børnum bæði veitslukenda og frálika. Men eisini úti á bygð vórðu hurðarnar latnar upp fyri hesum hundrad føroysku børnum úr teimum fjara oyggjunum uppi í Atlantshavi. Tey blivu spjadd út um landið til lley gestabliðu dansku heimini.

Men nú fara tey so heim aftur, og hvat hevur so verið teimum fyri av stuttligum og lögnum tilbúðum í hesum fremmanda landi, sum tey vóru í á fyrsta sinni.

Nógva ferðslan hugtók Poul Eide

Í Keypmannahavn gistu tey um borð á fregattini "Jylland", og í gjár fóru tey so haðani til skúlnadarveitslu í Føroyingafelag, ið er stovnað seinrapartin í hinari øldini. Har drukku tey kaffi og dansaðu føroyskan dans og kvóðu síni aldagomlu kvæði. Vit stukku inn á gólv við og prátaðu við nøkur av teimum.

Hvat var so tað mest hugtakandi av øllum tí, tú sá í Danmark spurdu vit ein drong, Poul Eide úr Havn. Tann nógva ferðslan.

Fremst á myndini standa Hans Kristiansen frá Gjógv og Richard Joensen av Langasandi avmyndaðir saman við øðrum føroyskum børnum á dekkinum á Tjaldrinum, tá føroysk skúlabørn í 1938 vóru á ferð í Danmark

Skúlabørn í Danmark í 1938

Erling Poulsen í Vági hevur givið út áhugaverda bók um ferðamannaskipið Tjaldrið. Niðanfyri prenta vit brot úr bókini, sum er samrøða, danska blaðið Politiken hevði við nøkur av børnunum

Hví?

Eg havi altíð havt stóran áhuga í ferðslu, og eg ætli mær at vera verkfrøðingur, men í Føroyum hava vit ikki so nógva ferðslu, at tú kanst læra nakað av henni. Tí bleiv eg glaður, tá ið mær varð unnað at vera við á hesari ferð. Eg havi lisið eitt sindur um ferðslu í Danmark, hvussu hon er skipað, men eg óraði ikki, at hon var soleiðis.

Hvussu?

Havnin lítill, hevur tú sæð Keypmannahavn
Heima á landi hava vit bilar, men kortini ikki sum her.

Vit hava ikki slíkar stórar ferðabilar sum teir, eg sá í Jútlandi. Men eg var enn hugtiknari av jarnbreytarfórunum. Guvutokini eru tey bestu, í øllum førum dámar mær tey best. Tey lata royk og guvu upp gjøgnum skorsteinin. Eg hevði aldri ímyndað mær, at eitt tok kundi koyra so skjótt, skjótari enn ein bilur.

Hvat dámar tær lunnavognarnar?
Teir koyra ov seint. Leingist tær heim aftur? Nei, tað er ógvuliga lítið. Eg vildi helst verið her. Men tú skalt heim aftur at halda fram við skúla-

gongdini.

Ja, eg skal vera studentur fyrst, vit hava okkara egna studentaskúla í Havn, men tá ið eg havi fingið prógv, komi eg niður aftur. Tað gleði eg meg til.

Dámar tær ikki Havnina? Jú, sjálvandi, men tá ið tú hevur sæð Keypmannahavn, heldur tú, at býurin er so lítill, og tað er hann eisini.

Soleiðis málbar hesin gløggi drongur úr Havn seg. Tá ið vit skuldu taka eina mynd av Pouli saman við einari føroyskari gentu, skuldi tað vera Oda úr Havn.

Hví júst henni?

Jú, vit ganga í sama skúla og eru í sama flokki. Dámar tær hana? Mær dámar hana væl. Samrøða við triggjar glaðar føroyskar gentur.

Grótu av longslí

Vit settu triggjar gentur kring um okkum í eina sofú, og tær vóru Oda úr Havn, Selma úr Leirvík og Turid av Eiði. Tær vóru vakrar á at lita í sínum vakra, liffagra búna.

Hvat halda tit um tað at koma niður higar at vitja okkum?

Tað er frálikt, siga tær, tað er so nógv, ið hevur verið okkum fyri.

Kundu tit hugsað tykkum at verið her hjá okkum?

Nei, vit vilja sleppa heim aftur.

Hví, leingist tykkum heim?

Ja, okkum leingist, eitt sindur.

Eitt kvøldið var tað ein genta, segði Oda, sum lá í song sínari og græt, tí henni longdist eftir pápa sínum og mammu sínari, men tað var bytt gjørt av henni, tí tey hoyrdu hana ikki.

Tit gráta ikki av heimlongslí?

Halda tygum, at vit eru býttar? segði Selma.

Stauning hevur stórt skegg...

Hvat hava tit verið mest hugtiknari av í Danmark?

Sirkus, svaraðu allar triggjar, sum við ein munn. Tað flúgvandi trapezið, tað var vakurt og hestarnir, slíkar hava vit ikki í Føroyum. Sum teir vóru vakrir og finir.

Dámar tykkum býin Keypmannahavn?

Ja, djóragerðurin er frálikur.

Hvørji djór stuttleikaðu tykkum mest?

Apurnar segði Selma.

Nei, páfuglurin segði Turid.

Nei, papageykarnir segði Oda. O sum teir eru stuttligir. Teir tosaðu við okkum.

Føroyskt?

Vit royndu, men teir skiltu okkum ikki, men teir skiltu okkum væl, tá ið vit málbóru okkum á danskum.

Tað var ógvuliga stuttligt. Tá ið vit komu til húsa og fóru til songar, lógu vit og tosaðu um papageykarnar, til svøvnur kom á okkum.

Í ferðini heim aftur er Stauning við, kenna tit hann?

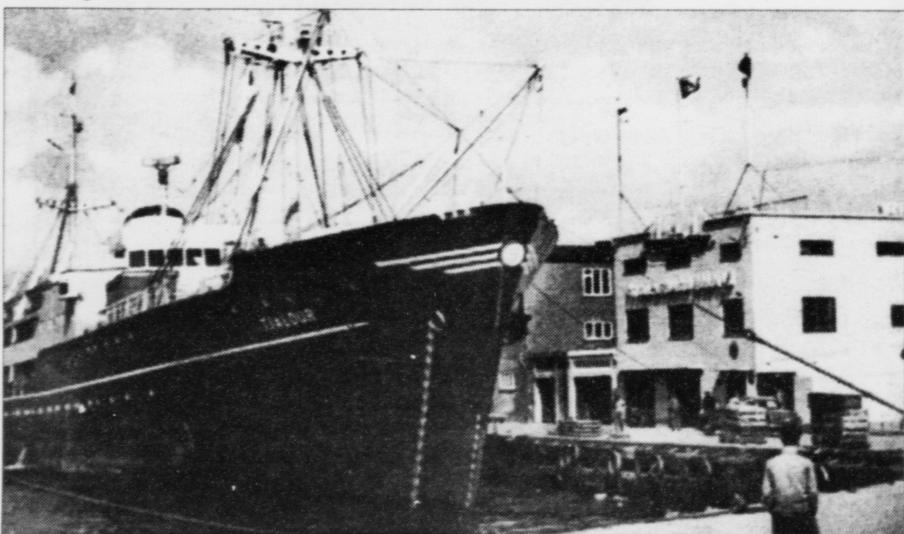
Ja, hann er forsetisráðharri.

Hvat vita tit annars um hann?

Jú, hann hevur stórt skegg og hevur líka nógv at siga sum kongur, er tað rætt?

Tit kunnu spyrja hann, nú tit skulu vera í ferðalag við honum.

Ja, tað kunnu vita gera, segði Oda, og so flentu allar triggjar so hjartaliga.

Tjaldrið við bryggju í Havn. Á bryggjunni sæst bygningurin hjá Skipafelagnum Føroyar